

16 d'Octubre del 37

Estimat Oriens: He elegit mes punts
vegades la terra carta i este mes tranquil
la, es pot dir pu tranquil·la del tot. I encà
que to l' havià uniat, no les tuis pas fotes.
Comprensió que era una impudències fi-
ca. me en temps on ningú no en deca,
nava i més que res en feia temar pen-
sar que en pregressis per una catipicada.
En tinc tan poc al pens! En so tan poc
de fer aquestes coses, que en pens que si
mai per equivocació ni la ficava, les meves
mans barrejades ho trencarien tot. El qui's hi
fies en ontina amb les mans al cap.

amb tu ni la meig venes amb en, perquè
passava uns moments en que no podia fer
altra cosa, i perquè sabia que si et molestava

ves, seria prou sincer per fer-me una petita
indicació; continuar, al marge de tota
mala interpretació la nostra bona existència.

És un cap gran d'haver-ho fet, perquè
si a tu t'agrada que jo sapiga com et
m'agrada tant a mi que tu ho sapigues
també i si tu et trobes bé en la terra por-
cisa, cosa molt lleu, jo no m'ango-
yço pas de la meua.

Em fa gràcia el requit de malenteses
que tu ha hagut i que tu ha encara, de re-
sulta de la meua mala trasa en escriure.

En estaves convenent d'haver-me esclari-
nat; jo et diré que sí; i ara resulta que
no. Doncs si sempre, encara que les meues
explicacions no hagin servit més que per con-
fundre't, ho esclerminareu més al primer dia
que no ara. Fendona si pugues, no
desprij l'embolic d'un cap. Vaj dir que
potés ho sabies quan venien vells, i no
era retracte. Fendret que tingués paraula, al-
tament era farió, per una violència que per
temperament tu no acceptaries. Sapigues

no m'ell cubliar me; però deis'm dir
una altra cosa. Ben sap greu que el fet
de jo pensar-te m' t'hegi' dret a fer una
presentació de la teva personalitat com la
que has fet. Potria haurie, preferit que no
et parles mai d'aquests coses, i trobaria
que tuus mas però el fet d'haver rellepit
molts regards, en poc temps, quells carts
de qui et parlava abis (i que amb les de
quels condicions estan sempre a la teva dis-
posició) de la nova revolució i per últim
la teva darrera carta, em vaig trobar sobre
el terreny prohibit abans sense adonar-me'n

Feus en favor meu el conceipament, més
que de la teva persona, de la teva ànima. Si que
tu el que vulgues, i jura com vulgues però
tu, una ànima fonclament cristiana, "nati-
ralment cristiana" com vaig llegir una ve-
gada d'un Sant de la wellura. Signi mis-
tint, signi educació, signi sentiment, el
que vulgues, m'és igual però tu teus quel-
com que manca a molts i molts, un dels
que pense dels catòlics d'avui dia. És enc

pas que sigui aquesta una de les que
han fet més mal a la religió, aquesta man-
ca de religió natural entre els meus següi-
dors. Potser algú que hi entengui, dirà que
és una heretgia però jo que per tenebrament
per carència i per profundament existencial, no
em trobo sempre hi al costat del que tinc la
sua, i moltes vegades fins insinuade. No és per
fer tonie que et dic que em sento més com
penetrada més a la zona tan tot i nice en
lluny, que no d'ell. Constatat, aquest fet,
sembla que no hauria de tenir intranquil·litat per
que no és per natural. Però repasso valors, i
veg que els meus estan perfectament en ordre,
no sabia que dir hi doncs. Ho fan veure
amb mi, això és el que desitjo. La por està
en que si aquesta pan es trunca, adieu Mene,
ja estar perduda. Com que ni ho acostumats
així a mi mateix més fora sola, tinc l'a-
vantatge que no he de comptar amb puntals.
He fet el meu castell, interior molt petit
molt aconegut i el guarda tan bé com se
pot per si que és la clau del meu equilibri.

Alguna vegada l'he ensenyat a algun esport
en la matèria i... pit! no li va pas desagrada,
del tot! crec ni agrada gaire d'ensenyar. No
et pensis, però a tu? a tu t'hi deixaria entrar
ben confiada. Et et deixaria la mà, i pots
de tu que trempessis res! Després, pui vols, si
ets tan delicatosa, tan fi que passaria una
man que una filla de rosa. D'ho dic perquè
he fet la prova amb una cosa tan delicada
algun, com l'ànima. D'ho deixat jugar ben
voluntariament amb el cor; al dir també de la
mà, i tu l'has tractat amb tanta cura, amb
tanta delicadesa com si fos un fill teu, que
mai no he trobat ni la més petita cosa que
pugues molestar-me. Si t'ho pres afecte no te
s'hi donat de frau, m'ho que te l'has guanyat.
Moltes vegades des haves pecat d'impor-
dent; no me si'ls adonat però ho pensis.
Mai, ni una sola vegada te n'has valgut
per fer-me una mala interpretació. Si una sola
vegada he sentit de tu una allusió que em
pugues molestar, ni una sola vegada he tancat
un capbuto que hauria estat lamentable. Fets.

~~tot el dit tot el dit tot el dit~~

Ara potes veure tu que t'hauras molestat.
Per tot en perdona'm.

els mill començar la meua opinió. ha tingut
ben sentada i si algú que no sigui tu tu
ni jo la troba exagerada i te pagues de fer
la, si'n puc seguir, que segueixi aquesta con-
tra, que segueixi Sant Francesc i que digui
la seva. Et encorralo a peu ho facis, amb
la condició única que llegiràs les teves car-
tes no amb ulls de crític sinó fidelment.
Una d'elles particularment és escrita de mi
meua. El tema del dolor humà hi és tractat
amb teu sempre com sobrietat. Està amarrada
de doctrina veritablerment cristiana i fins mis-
tosa. Una altra, és tan encorralant com que-
ta. Parles del bé i del mal, del mal que
no sabem menys i no és més que un bé.
Com és possible afegir-li que no ho sabo fins
que veu al Cel, per estar-li completament
d'acord. Veus, ara veig la diferència que
hi ha entre tu i jo. En tu bé encara és
un problema. Per mi una solució.

Si es que no t'ha vingut malament, que no
t'hi has sentit molest, ara que ja ha passat,
estic contenta d'haver tocat una mica aquest
tema. M'hauria dolgut molt que una tard,
quan una casualitat hagués dut a extrems,
t'o d'una manera inclinada de la meua ma-
nera de veure espiritual, hagués tingut un
desençamp, o millor, hagués pogut pensar
que havia procurat ençampar-te. Ara que cada
un de la seva manera poseu el seu mateix
nivell feliç i content. Aïssi com no neces-
sito cap organ vital teu per viure la meua
vida material, també el meu esperit pot
viure ampliament allunyat del teu. Entre
mig d'ells dos, dels dos nivells, hi ha la
nostra personalitat que ens mantindrà ben
units.

~~Com que no estic contenta d'haver es-
crit com he fet, realment també m'interin-
cau més temps aquesta cosa. Perdó!!!
Ara ja veig que hi ha una certa sensació
i la dea existència un cop més present.~~

Si et valgués fer efectuar et diria el que no
pensa el contingut d'alguna felicitació de revista
de Xèlens. El Pràctic no és per
fer i fer el que et deus fer, que no és per
fetrar això.

Oblidava aquelles altres coses. Poter dir que
una per una altra carta, i com que no té
lloc, suposo, ni importància, et quedarà
el gust de poder-lo guardar. Unicament
et diré la diferència que hi ha entre aque-
lla Mene i la teva poesia.

Es vaig pensar mai que fongés part del
que tu dius una confessió general. Com no ho
he pensat les altres vegades que he llegit coses
teves. Poter l'única aquella que vaig llegir
per primera vegada "una dona de carn i de
sanguis". I encara ja et vaig dir el per què
i tu em vas tenir de l'error. Si ho hegut
cregut potser t'hauria reuynat sense fer el mal.
Recorda també que el dia que me la vas en-
viar, a la biblioteca, recordo, vam concertar
la i jo et vaig dir si mal no recordo: ni a
grada, ni agraes molt i molt però no la

compartir. És que no pòssis dir ho? es'hi
ha tantes de coses que m'agrada i que en can-
vi són eleny de mi? Aquella poesia, cont-
nua agradant-me tant com el primer dia.
Aquella frase m'és més odiosa que mai.
Per què? És que no ho comprens tan bé com
jo, si em conèixer fessis més que jo mateix.
Em sembla que no cal que insisteixi. Si ho
vols absolutament no hi fare cap inconvé-
nient, en private m'ho dirà dit.

Adieu Manius; que opunt avunt de
fills no se t'indigesti.

Mercè

A!! persona que fa dels veïnes t'haguis
hagut de moblar; t'advertiran que ho han
fet sense dir-m'ho, i jo sense voler, els
tinc tota la culpa ni la nitana no te una
mària i en Codina té els oïrons tancats!